

El meu vot

Sembla que els bisbes, arquebisbes i cardenals comencen a fer tremolar les seves panxes ubèrrimes i mantegoses, replenes de desitjos dictatorials. Des de les trones, més o menys gòtiques, van a començar la campanya. Ja s'han acabat aquells sermons de sucre candí amb cantarella i tot, que tenien la virtut de fer caure perles salabroses dels ulls de les *Hijas de Maria*. Aquelles mans molles i rodonetes, ja no es mouran lentament, fent i desfent figures geomètriques. Tot això ha passat a l'història. Des d'ara, per contes d'explicar la vida d'algun Sant, llançaran anatemes contra tots els partits polítics; blasmaran de les dretes i de les esquerres; diran que tot està putrefacte i s'ens oferiran heroïcament, estoïcament, per a salvar Espanya. Faran el sacrifici, que mai els hi podrem agrair prou, de volguer implantar la seva dictadura. Nosaltres, que abans que tot som partidaris de la igualtat, els oferim des d'aquest moment, el nostre, encara que modest, ajut.

¿Volen ésser dictadors? Doncs que ho siguin. Tothom hi té dret, a ésser-ne. S'han d'acabar les preferències. ¿No n'han estat i en són els militars? Ara, doncs, els toca el torn als capellans. D'aquí sis o set anys, quan la pesseta vagi a parells amb la lliura, llavors en podran ésser els del Ministeri de Foment; més tard, els d'Instrucció Pública; després, els de Treball, etc., etc. Justícia serà l'últim. Però si les coses no s'espantllen, ja li arribarà també el torn. Així tots estaran contents.

Això de monopolitzar la dictadura els militars, no està «ni així» de bé. Tots hi tenim dret a ésser-ne; fins els del ram de l'aigua, encara que només sigui una miqueta. Ademés, variant els dictadors, variaran els procediments.

El sistema dels militars ja el coneixem; ja no ens poden ensenyar res més de nou; han acabat les iniciatives. Avui dia, tothom es veu capaç d'empresonar governativament, de suspendre mitings, de recollir periòdics, d'exiliar sense fer soroll, de destituir, etc., etc. Els negocis de la Telefònica, dels petrolis, del ferrocarril d'Ontaneda a Calatayud, els Salts del Alberche, etc., etc., no ofereixen cap novetat. Són necessàries coses noves o almenys més espectaculars.

Ens fan falta uns altres dictadors que ens donguin plats més forts. El nostre estómac ha donat ja prova d'una gran resistència.

En el meu exaltament en pro de la dictadura clerical, m'imagino el que ens podrien fer disfrutar. ¡Que agradable seria la dictadura dels ministres divins! Dia per altre ens podríem delectar presenciant autos de fe. Com en altres temps que ¡ai!, ja no tornaran, en que Espanya

Política local

Seria difícil trobar una ciutat com la nostra on la política local tingués un mosaic tan variat, de color tan diferent i de combinacions tan estranyes. Si no fos pel que caracteritza el vell caciquisme, que procedeix d'una forma antiquada i poc noble, casi podríem classificar-la de política cubista.

Però no és així. Els procediments dels vells cacics no han canviat; es creuen que nostra ciutat és un envelat i que ells són l'orquestra, i que poden fer ballar el ball que ells vulguin, i no és ben bé així; també les orquestres es cansen i els instruments es rovellan, i quan es fan espifiades s'ha de plegar.

He comparat el procediment de la vella política amb una orquestra; vull dir que en l'avant-dictadura, quan un cacic comprenia que un seu admirador havia fet prou mèrits, li donava un càrrec, com si diguessim un instrument, i així es constituïa l'orquestra i així, en un moment donat, feien ballar el poble sense ni donar-se'n compte.

En nostra ciutat sembla que fan preparatius per donar un concert d'aquesta classe. Ara com ara només se sent algun instrument desafinat que pot acabar en un intent de ball; però no fóra gens estrany que a última hora haguessin de ballar els músics sols.

No sempre els mateixos procediments fan el mateix efecte; s'han de canviar, com els homes, o del contrari es corre el perill del ridícul.—CUC

Les ombres negres

No has vist, llegidor, les ombres negres? No les has vistes passar pel teu costat, i no t'han causat raresa i fàstic?

Si fas un xic de memòria, llegidor, sé que em diràs: Si que les he vistes; però no són ombres creades per la imaginació, són persones de carn i ossos com tu i com jo, però que actuen en la societat dels homes com ombres amb el cor negre com elles, apartant-se continuament de la «llum» vertadera, que radica en el fons del poble, perquè en llur actuació d'ombres poden semblar la discòrdia i el mal viure.

D'ombres de carn i d'ossos n'és ple arreu dels pobles, i per desgràcia al nostre també les coneixem una per una i sabem com actuen.

No donen mai la cara; perquè, com les ombres, no en tenen; tiren la pedra i amaguen la mà, signe del traïdor i el covard; continuament despedeixen «baba» que infecta, i per trenta diners es venen com un Judes. La delació i la confidència són el seu plat exquisit i distruten a cor ple de les misèries humanes.

Ombres del mal; ombres que viviu, com els corbs, de la infecció; que esteneu pels pobles vostre orgull: recordeu-vos que el poble no en vol d'ombres i que molts que s'han burlat del poble la seva fi ha estat la corda al coll i penjats a un pal.

M. FABREGAT

Després de Badalona... — Un document interessant

Copiem de *La Rambla de Catalunya*:

«La premsa de Barcelona ha dut la nova que dijous a primera hora de la tarda el general Despujol va conferenciar amb el cap del Sindicat Lliure, Ramon Sales. La premsa de Madrid i de les altres províncies explica el que el general Despujol va escoltar de llavis del cap del Sindicat Lliure; Retallem de «El Imparcial», de Madrid:

«Barcelona.—Esta noche ha visitado al gobernador el presidente de los Sindicatos Libres, Ramon Sales, para protestar de los sucesos ocurridos hoy en Badalona.

Insistió en sus puntos de vista, que se han hecho públicos anteriormente, de que si las autoridades no aseguran la libertad del trabajo, los obreros que quieren trabajar se defenderán por sí mismos, repeliendo las agresiones en forma adecuada.

Hizo ver el peligro que esto representa y que traería de nuevo otra época de terror a Cataluña.»

era una bassa d'oli i vivia tan i tan feliçment, passarien els condemnats al foc tots contents perquè temps a venir els farien sants i fins els posarien en els calendaris de la xocolata Juncosa. L'oloreta de carn rostida ens arribaria delicadament al nas, ens alimentaria i llavors s'abaratirien les subsistències. Si algun pres no volgués declarar, res d'imitar l'antiquat *Don Heraclio*. Fa dos cents anys es varen patentar uns aparells que tenen la virtut de fer enraonar. A vegades, però, sempre sense volguer, enso-

ren la neurella o bé trenquen algun os del pacient, però això no té importància. Es fan pagar dos rals d'entrada, que resultaria més barat i més humà que no pas anar a veure curses de braus, i llavors hi hauria superàvit veritat.

En fi, no trobeu que els capellans ens poden oferir espectacles molt més agradables que no pas els militars? Doncs és necessari ajudar-los, perquè aquest esboç que he traçat sigui un fet, ja que les eleccions són un *cuento chino*.

ESCOBAR